

til. Familien havde faaet Besøg af nogle Bekendte blandt de omboende Landliggere, og Underholdningen besørgedes af Nanny, der altid bragte smaa Historier med fra Byen. Hun lo selv ustandselig men med en noget anstrengt Latter, der var tvungen frem af hendes Skuffelse over ikke at have truffet Per.

Hun havde i saa Henseende været meget uheldig, fordi hans Besøg paa „Skovbakken“ i den sidste Tid var bleven saa uregelmæssige. Skønt hun i Forvejen havde anstillet alle Slags Sandsynlighedsberegninger, for at han ikke skulde kunne undslippe hende, var hun enten kommen derud, netop som han var rejst, eller hun havde været nødt til at tage bort, umiddelbart før han ventedes. Derfor var hun tilsidst bleven næsten syg af Utaalmodighed efter at se ham. Hun tænkte dog ikke mere paa Hævn. Hun havde paa Jakobes Væsen overfor hende kunnet mærke, at Per intet havde røbet; og efter dette tilstod hun aabent for sig selv, at hun var forelsket i ham. Med denne Fortielse, som hun tilskrev en Hensynsfuldhed mod hende, der igen forudsatte en dulgt Ømhed, havde han vundet hendes Smule Hjerter helt.

Den Tanke at sætte sit Ægteskab og de Forhaabninger, hun knyttede dertil i Vove for hans Skyld, var hende ikke længer saa fremmed. Hun vilde heller ikke vige tilbage for i fuldt Alvor at optage en Kamp med Søsteren om ham. At hun havde hørt om deres Giftermaalsforberedelser, gjorde hende blot endnu lidenskabeligere opsat paa at erobre ham. Hun undte ikke Jakobe denne dejlige, stærke Mand med den røde Mund. Erindringen om hans Læbers Svulmen kunde til Tider gøre hende vild af Længsel.

Og saa kom han heller ikke idag!

Nanny var ikke den eneste, der havde ventet ham med Utaalmodighed. Indtil for kort siden havde Ivan spaseret rastløs frem og tilbage ude paa Terrassen og hvert andet Øjeblik set paa sit Uhr.

Han havde en meget vigtig Meddelelse at gøre ham. Han havde modtaget Brev fra Overretssagfører Hasselager, der anmodede om at faa Pers Adresse opgivet, da han og Proprietær Nørrehave og nogle andre Mænd gerne ønskede en Sammenkomst med ham allerede den næste Dag. Ivan havde ment, at han paa denne Tid af Dagen sikrest vilde træffe Per her; men da han fik at vide, at der var kommen Telegram til Jakobe, forstod han, at det betød Afbud fra ham; og han havde da